

Историята на Майра

Казвам се Майра и съм на 29 години. Родена съм родена и съм израстнала в Амбато, малък град на два часа южно от Кито, столицата на Еквадор.

Родителите ми винаги са работили упорито, за да осигурят мен и сестрите ми. Те успяха да развъртат две предприятия и да ни дадат добро образование. През 1999 г. нашето правителство реши да промени националната валута, процес наречен доларизация. С доларизацията и с вноса на евтини китайски стоки в страната започна упадъка на бизнеса на родителите ми. Хората в Еквадор предпочитат да купуват евтини китайски продукти, железарският магазин на родителите ми западна и те останаха с огромен дълг. След това те решиха, че е по-добре да напуснат страната и да търсят по-добри възможности за всички нас, особено за сестрите ми и мен.

Пристигнахме в Ню Йорк през май 2005 г., пет дни по-късно получих първата си работа. Кръстникът, който живееше в САЩ повече от 30 години, ми предложи да доставям вестници за университета в Ню Йорк. От една страна работата беше много депресираща, бях напуснала страната си и колежа, когато заминавахме ми оставаше една година до завършване на училище. От друга страна, сега работех за един от най-добрите университети в страната и всичко, което исках беше да завърша. Благодарение на тази работа реших, че няма значение колко време ще ми отнеме, за да спестя достатъчно пари, но ще се върна в училище. Малката ми сестра, на седемнадесет по това време, работеше за строителна фирма. Спомням си, колко се зарадвахме, когато чухме, че е получила работа в "компания". Изобщо не знаехме, че фирмата, в която работеше беше в мазе. Веднъж отидох да я посетя, мястото беше къща в Бушуик, напълно тъмно, без осветление, само две гигантски лампи, пода винаги мокър заради теч на вода от първия етаж. Ако се чудите каква ѝ позиция беше, тя наемаше работници без документи и им плащаше по 5 долара на час. Тя правеше същото и работеше по 50 часа на седмица. Положението на баща ми беше най-зле, поне аз и сестра ми знаехме някои думи на английски език, но той не говореше и една-единствена дума. Работеше като бояджия за 200 - 300 долара на седмица. На работа се отнасяха много зле към него само, защото беше латинос. Пострада при трудова злополука, толкова зле, че трябваше да се движи с патерици. От фирмата не платиха застраховка. Вместо това му казаха да се прибира вкъщи и да не се връща, защото вече не е полезен. Поради незаконния му статут, той не каза нито дума, и се върна у дома.

От седем години съм детегледачка и помагам при почистване къщи. Когато започнах да гледам деца, срещнах много добри хора дошли тук с различни истории. Един от моите добри приятели е от Хондурас и е тук, за да печели достатъчно пари, които изпраща обратно вкъщи на майка си. Сигурна съм, че не всички пари отиват при нея. Седемдесет процента от това, което моят приятел изпраща отива направо в бандата Ла Мапа Салватруча в Хондурас и ако приятелят ми не плаща всеки месец вноска към тях, те ще убият семейството му. Единственото, което той може да направи оттук, за да ги подкрепи, е да изпраща пари обратно в Хондурас на майка си и на двете ѝ момчета.

Бях спестила достатъчно пари за университета, но неуредения ми статут не ми помага. Плащам 1 400 долара за курс и посещавам вечерно училище, защото през деня работя, за да го платя. Таксите за обучение не са единственият проблем на статута – без валиден документ за

самоличност не можеш и да обмениш стоки в магазин, осъдителните коментари, които някои хора правят, без да изнаят причината довела ни в страната е много разочароваш. Не говорих английски и нямах приятели. Чувствах се самотна. Сега завърших и съм много горда от постигнатото. Вече 5 години родителите ми и сестра ми работим по 10 часа на ден, 7 дни в седмицата, изплатихме огромен дълг и живеем прилично в Ню Йорк. Много съм благодарна на хората, които ми помогнаха, дори на тези, които бяха груби, защото ми дадоха сили да продължа и да не се отказвам.

Животът на имигрант в САЩ е много труден, защото всеки ден трябва да се бориш срещу расизма, нетолерантността и предрасъдъците. Чувала съм и съм виждала много неща срещу имигрантите. Много хора са съдили мен и семейството ми, без да знаят истинската ни история. Това, което не мога да разбера, е липсата на знание. Виждате ли, расте в страна от третия свят и чувате много истории колко велики са Щатите. Хората в страната са умни, интелигентни и добре образовани. Сега знам, че това не е вярно, някои хора в САЩ нямат никаква представа за света извън собствената си зона на комфорт.

Истината е, че имигрантите са изградили тази страна. Имигрантите плащат данъци, работят усилено и като цяло носят добавена стойност за икономиката. Кажете какво искате от имигрантите, ние сме тук, защото сме били отчаяни от живота и защото има хора, които искат да ни наемат. Не мисля, че някой от нас ще си тръгне.